

Chương 9

Kéo sập nhà cũ chính là mong muốn của Lưu Mỹ Lệ.

Bà và chồng đều đang rất lo lắng thẳng nhóc Vệ Bắc kia sẽ làm hư con gái nhà mình. Cuộc sống sau này còn dài, trong thị trấn lại chỉ có mỗi một trường cấp hai, con gái và cậu nhóc kia cứ sớm sớm chiều chiều bên nhau, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Giờ thì tốt rồi, nhà sắp bị đập bỏ, không phải làm hàng xóm với nhà họ Vệ nữa, chuyện phiền muộn dĩ nhiên tiêu biến, thế nên Lưu Mỹ Lệ rất tán thành việc chuyển nhà và giải phóng mặt bằng này. Thậm chí bà còn đại diện cho người dân, đứng ra khuyên nhủ những hộ không chịu di dời.

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Lưu Mỹ Lệ, nhà bà Hàn nuôi gà, hộ cuối cùng không chịu di dời trong khu này rốt cuộc cũng đã đồng ý hợp tác.

Sau mấy tháng, các hộ lần lượt dọn nhà đi nơi khác, nhà nước đã bố trí sẵn chỗ ở cho mọi người ở một nơi cách khu phố cũ không xa. Tuy cách không xa nhưng môi trường sống lại khác nhau so với nơi ở cũ. Đây là một khu chung cư nhỏ trồng nhiều cây xanh, thậm chí còn có cả bãi đỗ xe nữa.

Nhà họ Diệp cũng mang con đất chó chuyển vào chung cư, lần đầu được ở chung cư tốt thế này, Lưu Mỹ Lệ vô cùng phấn khởi. Sau khi ra ngoài nghe ngóng, bà biết được gia đình Vệ Bắc cũng đã dọn vào đây, tuy nhà mới của họ cũng cùng một khu chung cư nhưng lại cách nhà bà mấy căn liền, không còn phải sống cảnh ngẩng lên cúi xuống là thấy mặt nhau nữa, sự trong sạch của con gái bà cuối cùng cũng được bảo vệ rồi.

Còn một kẻ nữa trong nhà cũng rất vui vẻ, đó chính là A Bảo. Chú chó sung sướng lăn lộn trên bãi cỏ dưới tầng, sủa ăng ẳng vài tiếng như thể đang tự ăn mừng rằng cuối cùng cũng kiên cường thực hiện được lời dặn dò của bố, bảo vệ mẹ Diệp Sơ.

Bà Lưu Mỹ Lệ và A Bảo đáng thương làm sao biết được: Đã có duyên thì đầu ngăn sông cách núi thế nào cũng có thể gặp nhau, nói gì đến cách mấy căn nhà?

Thế là, khi Diệp Sơ lên cấp hai, ngay ngày khai giảng đã chạm mặt Vệ Bắc ở hành lang rồi.

Đây là lần đầu tiên hai đứa gặp lại nhau sau cả một kì nghỉ hè đằng đẵng. Trong lòng Vệ Bắc cực kì căng thẳng, cậu ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngạc nhiên của Diệp Sơ, cứ mấp má môi nhưng lại chẳng biết nói gì.

Thấy không khí không được tự nhiên, cậu quỳnh lên, mở miệng hỏi một câu gây ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến hình ảnh “đại ca” trường học của mình.

Cậu hỏi: “Cậu còn nhớ tôi không?”

Vừa nói xong, Vệ Bắc hận không thể từ vả vào miệng mình mấy cái, nhưng cậu mà biết được câu tiếp theo Diệp Sơ nói là gì thì chắc cậu sẽ nhảy thẳng từ trên này xuống đất mất.

Diệp Sơ chăm chú nhìn Vệ Bắc hồi lâu. Do hai nhà đều bận chuyển nhà nên suốt kì nghỉ hè hai đứa đã không gặp nhau rồi. Đã thế, trong mấy tháng hè ngắn ngủi, Vệ Bắc lại còn lớn lên rất nhiều, không chỉ cao hơn trước cả một cái đầu mà đường nét khuôn mặt cũng đã rõ ràng hơn. Do đá bóng giữa trời nắng nên cậu đen đi nhiều, chiếc áo cầu thủ rộng thùng thình cũng khó có thể che đi những cơ bắp rắn chắc đã xuất hiện trên cánh tay, chỉ có gương mặt vẫn còn vương lại vài nét trẻ con ngày trước.

Do những thay đổi nêu trên mà Diệp Sơ không tài nào nhận ra Vệ Bắc ngay được. Nhìn thêm một lúc lâu, đến nỗi khuôn mặt cậu đỏ bừng cả lên cô bé mới sực nhớ ra đây là thằng con hư họ Vệ vẫn thường bắt nạt mình. Thế nhưng cô bé chỉ nhớ được cậu họ Vệ, còn tên là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay Vệ Bắc thì thực tình là không nhớ rõ.

Diệp Sơ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi từ tốn thăm dò: “Vệ... Đông?”

Gương mặt đang ửng đỏ của Vệ Bắc thoáng chốc chuyển sang trắng bệch.

Diệp Sơ thân sắc mặt cậu liền cảm thấy không ổn, cô bé vội vàng hỏi lại: “Vệ Nam?”

Khuôn mặt Vệ Bắc chuyển từ trắng bệch sang tái nhợt.

Diệp Sơ buồn rầu tự nhủ: Sao cứ sai mãi thế nhỉ? Cho nên cô nói: “Vệ Tây?”

Lần này thì mặt Vệ Bắc đã chuyển thẳng sang xám xịt.

Không đợi Diệp Sơ đoán thêm lần nữa, cậu đã vươn tay búng vào trán cô bé, hung hăng bảo: “Tránh ra đồ béo, cậu không biết là thể tích to lớn của cậu rất cản trở lối đi à?” Nói xong, cậu đi thẳng, không thèm ngoái lại.

Để lại Diệp Sơ đứng đó xoa xoa trán, vô cùng tủi thân.

Sao có thể trách cô bé được? Ai bảo tên cậu kì cục quá làm gì. Nếu tên cậu là Vệ Hữu¹ thì chỉ cần hai lần là cô bé đã đoán ra rồi.

Nói ra thì Vệ Bắc đúng là bi đát. Với tư cách là đại ca trường học, bắt nạt một cô bé suốt sáu năm trời. Bắt nạt đến nỗi chính cậu cũng phải hoài nghi, có phải mình đã thích cô bé ấy rồi không? Nhưng ngay cả tên mình đối phương cũng chẳng nhớ thì chẳng phải là cuộc đời cô đơn lạnh lùng vô cùng bi đát ư?

Dường như trong vài phút đồng hồ ấy, lòng tự trọng của Vệ Bắc đã phải chịu đả kích nặng nề, suýt nữa thì suy sụp.

Nhưng chỉ mấy phút sau, khi đang chán nản bước vào lớp học, hai mắt cậu bỗng sáng rực lên một lần nữa, bởi cậu đã nhìn thấy cô bé có mái tóc ngắn ấy đang ngồi ngay bàn đầu tiên, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn vào quyển sổ điểm danh mà thầy giáo giao. Cô bé đang bận rộn điểm danh các bạn.

Cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau, rồi cô nói: “Này, cậu lại đây điểm danh đi”.

Loại cảm giác này phải gọi tên thế nào nhỉ? Có một chút lạc lõng, nhưng phấn khởi lại chiếm phần nhiều. Vệ Bắc tiến lại, vươn tay xoa đầu Diệp Sơ theo thói quen, rồi cười xấu xa: “Diệp Thừa Côn, sao tôi lại xui xẻo phải học cùng lớp với cậu thế hả?”

Thấy Diệp Sơ không thèm để ý đến mình, cậu lại nói tiếp: “Đừng bảo cậu lại làm lớp trưởng nữa nhé? Giảm cân đi, kéo lại ảnh hưởng đến bộ mặt của cả lớp chúng ta đấy!”

Diệp Sơ lườm cậu một cái tóe lửa.

Mọi việc xảy ra đúng như dự đoán của Vệ Bắc, căn cứ vào bảng điểm hồi tiểu học xuất sắc đến kinh hồn của Diệp Sơ, thầy giáo quyết định tạm thời để cô bé làm lớp trưởng, chịu trách nhiệm quản lý mọi việc của tập thể mới này.

Cấp hai khác với cấp một, bọn trẻ đều dần dần có những thay đổi về cả sinh lý lẫn tâm lý. Chủ đề nói chuyện của hầu hết tụi con gái là cách ăn diện trang điểm và “bọn con trai”, còn tụi con trai thì cũng bắt đầu lén lút bàn tán về những bạn nữ xinh đẹp và các cô giáo trẻ.

Vừa hay trong lớp Diệp Sơ có một cô giáo Tiếng Anh rất xinh đẹp tên là Giang Phi. Cô mới ra trường không lâu, hay xấu hổ lại dịu dàng, ngay cả khi chống nạnh dạy dỗ bọn học trò cũng yếu ớt, chẳng có chút uy lực nào.

Học sinh trong lớp đều rất yêu mến cô giáo Giang, nhất là các bạn nam, cứ đến giờ tiếng Anh là bọn chúng lại cực kì hăng hái tích cực, thậm chí điểm tổng kết môn Tiếng Anh của lớp 7E trường cấp hai Thanh Nam cũng cực kì cao. Thầy chủ nhiệm Tổng Trường Thanh vô cùng vui sướng. Mỗi lần nhà trường công bố bảng xếp hạng thành tích các lớp, thầy lại cười tươi như Phật Di Lặc.

Đáng lý ra, có một cô giáo như vậy thì tất cả đều vui vẻ mới đúng, nhưng học kì một vừa qua chưa được bao lâu thì một ngày nọ, không thấy cô giáo Giang lên lớp dạy nữa.

Tiết Tiếng Anh hôm ấy, thầy Tổng Trường Thanh sa sầm mặt bước lên bục giảng, trong tay thầy cầm cái gì đó trông như một bức thư.

Tiết Tiếng Anh hôm nay, tôi phải điều tra cho rõ một việc, Thầy giáo Tổng liệng bức thư trong tay xuống bục giảng cái “phạch”, nghiêm giọng nói: “Tôi muốn xem xem trong lớp chúng ta có học sinh nào không chịu khó học hành cho tử tế mà chỉ chăm chăm làm những trò lố lăng, dám viết thư tình gửi cho giáo viên”.

Đúng vậy, không biết bạn nam ngô nghê ngờ nghếch si tình nào trong lớp họ đã viết một bức thư tình suốt mướt nòng nản với hàng trăm lỗi chính tả cho cô giáo Giang, khiến cô giáo mới ra trường sợ đến nỗi không dám lên lớp. Cô đành phải gọi điện thoại báo cho thầy Tổng. Sau khi biết chuyện, Thầy Tổng Trường Thanh cực kì tức giận, quyết tâm lên lớp tìm cho ra thủ phạm.

Thầy Tổng Trường Thanh vừa nói xong câu ấy thì thấy thái độ của các bạn trong lớp không giống nhau. Các nữ sinh quay sang thì thầm với nhau, đoán xem ai là người viết bức thư đó. Còn đa số nam sinh đều cúi đầu im lặng, hẳn trong số bọn họ cũng có khối người yêu mến cô giáo Giang.

“Các em trật tự!” Thầy Tổng Trường Thanh quát to: “Tùng em một trả lời, ngày hôm qua sau khi tan học, ai đã đến văn phòng của cô giáo Giang?”

Thầy Tổng Trường Thanh hỏi như thế thì dù có đến văn phòng của cô chắc cũng chẳng ai dám nhận. Trong lớp chỉ lác đác cánh tay của vài bạn nữ giơ lên.

“Không chịu nhận đúng không?” Thầy giáo Tổng chỉ vào một bạn nữ ngồi bàn đầu: “Em nói đi, hôm qua em có thấy ai đi qua văn phòng cô Giang không?”

Bạn nữ kia sợ đến ngậy người, đờ ra mãi mà chẳng nói được câu nào.

“Không nói đúng không? Em, em nói mau!” Thầy Tổng lại chỉ vào một bạn nam khác.

Bạn nam đó sợ quá òa khóc tu tu rồi trong lúc bí bách, chỉ về phía cuối lớp: “Em... Em nhìn thấy Vệ Bắc đi qua...”

Lúc này Vệ Bắc đang đánh một giấc tại bàn cuối cùng của lớp. Thầy Tổng Trường Thanh bước tới, đập “bộp” bức thư lên mặt bàn, cậu giật mình tỉnh dậy, trong phút chốc vẫn chưa hiểu gì.

“Thầy làm gì thế?” Tên nhóc không sợ trời không sợ đất này dù phải đối mặt với thầy Tổng Trường Thanh nghiêm nghị cũng không hề tỏ ra sợ sệt.

“Hỏi tôi làm gì sao? Em hãy tự hỏi bản thân mình đi!”

Tổng Trường Thanh chỉ vào bức thư tình rồi hỏi: “Cái này có phải là do em viết không?”

Vệ Bắc nhìn phong bì thư màu hồng rồi rất lâu sau mới phản ứng. Cậu suyt nữa thì vừa phỉ nhổ vừa đáp: “Báo cáo thầy giáo, thăm mĩ chọn phong bì của em không kém thế này đâu ạ!”

Đến nước này mà cậu ta còn châm chọc nả được à? Thầy Tổng Trường Thanh nổi giận dùm dùm: “Đừng có khua môi múa mép nữa. Hôm qua em đến văn phòng của cô Giang làm gì?”

“Đề học thuộc từ mới, nhưng mà học mãi không thuộc.” Vệ Bắc nhún vai.

“Học từ mới? Có phải em viết thư rồi lén lút nhét vào túi xách của cô Giang không?”

“Sao em có thể làm việc đó được!” Rốt cuộc Vệ Bắc cũng bị chọc giận: “Em không viết thư gì cả, ai mà thèm thích bà già đó cơ chứ!”

Lời này vừa nói ra, tất cả nam sinh ngưỡng mộ cô giáo Giang đều nổi giận, không biết ai nói to: “Cậu không thích cô giáo Giang thì cậu thích ai hả?”

“Tao thích ai thì liên quan quái gì đến mày!”

“Cậu không nói thì chắc chắn là trúng tim đen rồi!”

Hai người cãi vã qua lại một hồi, xem ra sắp xông vào đánh nhau đến nơi.

“Được rồi, tất cả trật tự cho tôi?” Tổng Trường Thanh can ngăn hai người đang cãi nhau rồi quay sang hỏi Vệ Bắc: “Vệ Bắc, em nói thật đi, rốt cuộc có phải em làm hay không?”

“Không phải!” Vệ Bắc trả như đinh đóng cột.

Nam sinh vừa nãy cãi nhau với Vệ Bắc vẫn chưa chịu thôi, cậu ta tiếp tục chất vấn: “Cậu không thích cô Giang thì cậu thích ai hả?”

“Tôi thích cậu ấy!”

Vệ Bắc giơ tay chỉ, cả lớp lập tức im phăng phắc, hầu như ánh mắt của tất cả các bạn đều đổ dồn theo hướng tay cậu chỉ về nơi Diệp Sơ đang ngồi cách đó không xa. Cô bé ngơ ngác chớp chớp mắt.

Chú thích:

1. Hữu: Bên phải, bên trái là Tả. Trái phải thì chỉ có hai từ, trong khi bốn hướng thì có đến bốn từ Đông, Tây, Nam, Bắc.